

Isabel Garcia i Canet. Vaig nèixer a Pego, La Marina Alta, País Valencià, 1981... Em sent valenciana, catalana mig francesa... podríem dir que mediterrània. Cuinera i funambulista, fotògrafa i ballarina... puta –de vegades– de les varietats del temps que ens ha tocat de viure o de no viure, presta a escalfar el ferro i la tecla, els cinc elements i acoblar cos, veu i mirada en multilinguatge i escena... Reciclar els materials que ens sedimenten per encendre la dansa i el ritme que el llenguatge ens ofrena... Traduir emocions i mirada o ceguesa. La magnitud: assaonar les arrels per a beure del cosmos urbà i orgànic de la fauna humana, la molsa i la memòria del mur que ens grafiteja les pells de serp... sempre a la recerca d'identitat(S). El llenguatge: ardent, senzill o orgànic que m'agrada, el que em busca, el cos, la mirada, els ulls, els ritmes... no estar escindida sinó traduir... en l'art de viure i de crear... la imatge, l'escriptura, l'escena, la suggestió de la veu interior... escoltar el gest del nostre temps i nodrir-lo, esgarrapar... el gest del temps i nodrir-nos...

POEMA

M'agrada pensar-te i descobrir-te,
ballar el silenci,
la lava de grocs que et bull com un volcà tresor:
paraula i música.

M'agrada assaborir-te,
xuclar el suc del fruit fins a embriagar-me;
la frescor dels matins
quan la finestra oberta és començar la vida.

M'agrada fer de sastre a la cambra,
cosir pedaços del passat amb fil de cotó,
entrar dins la caixa de cartró,
ser l'eruga que menja fulles de morera
i esdevé papallona a frec de llum.

M'agrada covar el teu silenci,
jugar amb els mots
com els xiquets per l'abril ho fan amb les milotxes.

M'agrada que m'agrade
haver nascut amb aquest mal
que s'enlaira humil i blanc
com el vol de les gavines.

M'agrada el teu nom,
gestar-te, i al remat, parir-te.

De *Claustre*

Isabel Garcia i Canet

BOCA DE NIT

Estime les paraules i la vida,
la pell

que transpira caliu
des de l'arrel dels ulls.

Estime les paraules que m'estiren,
que em premen fort el cor
i fan que em senta viva:

acaronar la pell de l'aire,
de la terra que em crema.

Acaronar paraules

és el dia i la nit
quan sentit els done.

Si no m'arrapa el mot vora l'orella
les dents em premen la llengua,

la boca se m'asseca
i perd el sentit l'amor cap als altres:
el blanc que mai no s'omple mai no és vida.

De L'os de la música

EXILI

Escarbe el gest del temps; la mar em pren amb força
els dits, el cos, i els ulls excaven a la vora
el clot de tants estius. Les mans trien la sorra,
humides, impacients; nostàlgies de salnitre.

Tan imperfecta i vella es mou la por que mata
el rostre de l'espill i naix una altra cara.
Descalça rastrellar les pells lluny de la platja,
deshabitar la llum; rebel de cos reviuere.

Ballar la lleugeresa sedosa del vestit,
sentir el creixement del foc al cim dels pits,
redescobrir corrents umbilicals antics,
perdre's dins el nou cos, naufragar l'invisible.

Isabel Garcia i Canet

Cançons plenes de lluna s'escapen com els anys,
camins de sal oberts als infinits atzars.
Cremat el foc perdré el meu vestit de mar;
pot ser saber qui sóc és el fet d'ara escriure.

De *Claustre*

J'ESPIONNE LE MONDE*

El vent bufa
des de la deu
amb ira de la mar fonda.

Aclucar els ulls
i resignar-se a dir:
–ja no sóc la que era,
sinó una altra:
amb més ulls
a la pell,
oberta al món.

Vull ésser, i sóc
ara i ací...
Mudada com la serp
creme l'aigua que fa el verd,
l'olor blanca de la flor.
Creme l'aigua que sala
l'invisible verd dels meus ulls.
Arrape el cos de les paraules,
de la seua suor em nodresc,
i em segresta l'ombra
i reste arrapant-les,
esperant dir...espiant món.

* Vers de la poeta Anize Koltz